

som ganske vist danne en Hæelhed, men denne er ikke holdt sammen ved en eensidig Theori; den fremtræder derimod saaledes, at endog hver enkelt Afdeling næsten staaer som en Hæelhed i og for sig. Derfor troer jeg, at man langt lettere vil opnaae, hvad man tilsigter, gennem bestemte Endringsforslag, end gennem en mere almindelig Drøftelse af de paagjældende Bestemmelser, navnlig ogsaa af den Grund, at en saadan — jeg gjentager, at jeg bestandig hentyder til, hvad der gjælder med Hensyn til de Endringsforslag, jeg agter at stille, — let breder sig særdeles vidt. Naar derimod de enkelte Endringsforslag foreligge, vil ved Motiveringen af disse de samme Anskuelse og Betænkkeligheder kunne gjøre sig gjældende, men paa en heldigere Maade, fordi de concentreres til selve Indholdet af Endringsforslagene. Det er disse Hensyn, der have bestemt mig til, uagtet der, som sagt, er ikke saa Punkter, med Hensyn til hvilke jeg agter at stille Endringsforslag, ikke nu under første Behandling at gaae ind paa at nævne disse og at angive de Grunde, der bestemme mig til at attraae Forandringer. Jeg skal altsaa nu indskrænke mig til at antyde, at der fra min Side vil blive stillet Endringsforslag til det foreliggende Lovudkast.

C. M. Jespersen: Det foreliggende Udcast er allerede i sit Indhold et saa særdeles vidtløftigt og for det borgerlige Samfund i det Hele et saa overordentlig vigtigt Lovarbejde, at jeg besværre endnu ikke har havt tilstrækkelig Tid til, med den Grundighed, jeg ønskede, at gennemgaae og overveie sammes Indhold i det Hele, men saameget tør jeg udtale, efter den Behandling, jeg har kunnet skjænke Lovudkastet, at det er mig kjær, at kunne slutte mig til dem, der have ydet det en hæderlig Anerkjendelse som et fortrinligt Lovarbejde, og det baade fra Formens og Indholdets Side, og som et Lovarbejde, der afhjælper et længe følt Savn, saa at vi, om vi end allfor længe have maattet vente paa, at faae en borgerlig Straffelov, nu ville kunne faae en saameget bedre, en Straffelov, hvorved der vil opnaaes den første Betingelse for Indførelse af Rævninger i Misgjerningsfager, men som iøvrigt er et Værk, der selv uden Hensyn dertil har overordentlig Værd

og Betydning, ikke blot for dem, der skulle anvende Loven, men ogsaa for Folket i det Hele. Naar der er tildeelt Lovudkastet den Roes, at der gaaer en meget mild og human Aand, svarende til Nutidens Civilisation, gennem hele dets Indhold, kan jeg fuldtvel anerkjende det Berettigede i denne Roes, navnlig forsaavidt der deri er steet en betydelig Nedsættelse i de nuværende Straffe, hvis Strengthed ikke staaer i noget Forhold til de Handlinger, der skulle straffes, og som her ere nedsatte til en efter Retfærdigheden og Samfundsforholdene passende Størrelse. Jeg kan ved Siden deraf ogsaa anerkjende det Helbige i, at Dødsstraffen ophæves for en Mængde Forbrydelser, for hvilke den anvendes efter den nuværende Lovgivning; men jeg maa her strax udtale, hvad jeg lægger megen Vægt paa, at det forekommer mig, at Lovudkastet i saa Henseende er gaaet for vidt, og navnlig gjælder denne Indvendning Lovudkastet, som det er omendret i Landssthinget. Det oprindelige Udcast, som det kom fra Commissionen og blev forelagt i Landssthinget, indeholdt ubetinget Dødsstraf for den højeste Grad af Stats- og Majestætsforbrydelser, for Drab, begaaet med Overlæg, samt for Drab af Beslægtede i opstigende Linie og Ægtefæller; men denne Bestemmelse er bleven forandret efter Forslag af et Fleertal i Udvalget i Landssthinget derhen, at Tugthuusstraf paa Livstid paa alle Steder er sat som alternativ Straf ved Siden af Livsstraffen, en Forandring, som jeg paa ingen Maade kan billige. Jeg kan finde det naturligt, at de, der see Sagen mere fra et ideelt Standpunkt end fra Statens og det borgerlige Samfunds Standpunkt, kunne bestride det Berettigede i Dødsstraffen; men kommer man til det Standpunkt, som hele Commissionen, selv den Minoritet, der fra et theoretisk Standpunkt er imod Dødsstraffen, er kommen til, at det, saaledes som Samfundet nu er, efter den Moralitet, der nu hersker i det borgerlige Samfund, maa ansees fornødent for Statens Sikkerhed og Menneskenes Liv, at der er Dødsstraf for enkelte atroce Forbrydelser, saa finder jeg ogsaa, at Dødsstraffen for disse enkelte atroce, stærke Forbrydelser skal staae som den eneste Straf, og at der ikke skal staae en alternativ Straf ved Siden af. Man har